

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire Diaries

ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Βιβλίο 1

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE VAMPIRE DIARIES 1 – THE AWAKENING
Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Νέα Υόρκη 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: VAMPIRE DIARIES 1 – **Το Ξύπνημα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jennifer Heuer
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Daniel Weiss Associates, Inc & Lisa Smith, 1991
All rights reserved.

© Εικόνας εξωφύλλου: Chad Michael Ward, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2010, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-689-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries
ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ
Βιβλίο 1

Μετάφραση: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

Στην Τζούντι, την αγαπημένη μου φίλη και αδελφή

*Ευχαριστώ ιδιαίτερα την Αν Σμιθ, την Πέγκι Μπόκουλικ,
την Αν Μαρί Σμιθ και τη Λόρα Πέι για τις πληροφορίες σχετικά
με τη Βιρτζίνια, καθώς και τον Τζακ και τη Σου Τσεκ που με έκαναν
κοινωνό όλων των λαϊκών παραδόσεων του τόπου τους.*

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Αγαπημένο μου Ημερολόγιο
~~Σήμερα θα συμβεί κάτι φρικτό.~~

Δεν ξέρω γιατί το έγγραφα αυτό. Είναι τρελό. Δεν έχω λόγο να είμαι αναστατωμένη· κι έχω κάθε λόγο να είμαι χαρούμενη, αλλά...

Αλλά δες με, στις πεντέμισι το πρωί, ξύπνια και κατατρομαγμένη. Λέω συνέχεια στον εαυτό μου ότι φταίει απλώς το ότι έχω μπερδευτεί από τη διαφορά ώρας με τη Γαλλία. Αλλά έτσι δεν εξηγείται το ότι νιώθω τόσο τρομαγμένη... τόσο χαμένη.

Προχθές, καθώς η θεία Τζούντιθ, η Μάργκαρετ κι εγώ γυρίζαμε με το αμάξι από το αεροδρόμιο, ένιωσα κάτι πολύ παράξενο. Όταν στρίψαμε στο δρόμο μας, σκέφτηκα ξαφνικά: Η μαμά και ο μπαμπάς μάς περιμένουν στο σπίτι. Πάω στοίχημα ότι θα είναι στην μπροστινή βεράντα ή στο σαλόνι και θα κοιτάζουν έξω από το παράθυρο. Θα τους έχω λείψει πάρα πολύ...

Το ξέρω... ακούγεται εντελώς τρελό.

Αλλά ακόμη κι όταν είδα το σπίτι, και την άδεια μπροστινή βεράντα, εξακολουθούσα να νιώθω το ίδιο. Ανέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά, δοκίμασα να ανοίξω την πόρτα... μετά τη χτύπησα με το ρόπτρο. Κι όταν η θεία Τζούντιθ ξεκλείδωσε την πόρτα, όρμησα μέσα, στάθηκα στο χολ και αφουγκραζόμουν, περιμένοντας να

ακούσω τη μαμά να κατεβαίνει τα σκαλιά ή τον μπαμπά να μας φωνάζει από το γραφειάκι του.

Η θεία Τζούντιθ άφησε τότε μια βάλιτσα να πέσει βαριά στο δάπεδο πίσω μου, αναστέναξε δυνατά και είπε: «Σπίτι πάλι!» Και η Μάργκαρετ γέλασε. Κι εμένα με κατέκλυσε η πιο φρικτή αίσθηση που είχα ποτέ στη ζωή μου. Ποτέ δεν είχα ξαναιώσει τόσο απίστευτα και απόλυτα χαμένη.

Σπίτι! Είμαι στο σπίτι. Γιατί ακούγεται σαν ψέμα;

Γεννήθηκα εδώ, στο Φελς Τσερτς. Ζούσα σ' αυτό το σπίτι πάντα. Πάντα! Αυτό εδώ είναι το παλιό, το παιδικό μου δωμάτιο με το καμένο δάπεδο, τότε, στην Πέμπτη Δημοτικού, που η Κάρολιν κι εγώ προσπαθήσαμε να κρύψουμε τσιγάρα και κοντέψαμε να πνιγούμε από τον καπνό. Αν κοιτάξω έξω από το παράθυρο, βλέπω τη μεγάλη κυδωνιά όπου σκαρφάλωσαν ο Ματ και τα άλλα παιδιά όταν όρμησαν απρόσκλητοι στο κοριτσιόστικο πάρτι των γενεθλίων μου πριν από δυο χρόνια. Αυτό είναι το κρεβάτι μου, η καρέκλα μου, η συρταριέρα μου...

Αυτή τη στιγμή όμως όλα μου φαίνονται παράξενα. Ξαν να μην ανήκω εδώ· εγώ είμαι αυτή που δεν ταιριάζω. Το χειρότερο μάλιστα είναι ότι νιώθω πως υπάρχει ένα μέρος όπου πραγματικά ανήκω — απλώς δεν μπορώ να το βρω.

Ήμουν πολύ κουρασμένη χθες για να πάω στην τελετή υποδοχής των μαθητών στο σχολείο. Το αναλυτικό μου πρόγραμμα το πήρε η Μέρεντιθ, αλλά δεν είχα διάθεση να της μιλήσω στο τηλέφωνο. Η θεία Τζούντιθ είπε σε όσους τηλεφώνησαν ότι είχα αποδιοργανωθεί από το αεροπορικό ταξίδι και κοιμόμουν· αλλά στο βραδινό με παρακολουθούσε με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της.

Σήμερα όμως πρέπει να δω όλο το τσούρμο. Έχουμε κανονίσει να συναντηθούμε στο πάρκιν πριν αρχί-

σουν τα μαθήματα. Γι' αυτό είμαι κατατρομαγμένη;
Τις φοβάμαι;

Η Έλενα Γκίλμπερτ σταμάτησε το γράψιμο. Κάρφωσε το βλέμμα της στην τελευταία αράδα που είχε γράψει και μετά κούνησε απροσδιόριστα το κεφάλι, κρατώντας το στίλο της μετέωρο πάνω από το μικρό ημερολόγιο με το μπλε βελούδινο εξώφυλλο. Ύστερα σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι της και πέταξε στίλο και ημερολόγιο. Χτύπησαν στο μεγάλο παράθυρο και προσγειώθηκαν στο ταπετσαρισμένο κάθισμα που γέμιζε την κόγχη του.

Όλα ήταν τόσο απίστευτα γελοία!

Από τότε εκείνη, η Έλενα Γκίλμπερτ, τρόμαζε επειδή θα συναντούσε ανθρώπους; Από τότε τρόμαζε για οτιδήποτε; Σηκώθηκε θυμωμένη και φόρεσε ένα κόκκινο μεταξωτό κιμονό. Δεν έριξε ούτε μια ματιά στον περίτεχνο βικτοριανό καθρέφτη που συμπλήρωνε την από ξύλο κερασιάς συρταριέρα — ήξερε τι θα έβλεπε: την κομψή Έλενα Γκίλμπερτ, την ξανθιά και λεπτοκαμωμένη, εκείνη που λάνσαρε κάθε καινούργια μόδα· την τελειόφοιτη Έλενα, ένα κορίτσι που το λαχταρούσε κάθε αγόρι, και στο οποίο κάθε νέα επιθυμούσε να μοιάσει. Εκείνη όμως τώρα είχε ένα ασυνήθιστο γι' αυτήν κατσούφιασμα στο πρόσωπο που το ενέτειναν να σφιγμένα τα χείλη.

Ένα ζεστό μπάνιο και λίγος καφές, και θα ηρεμήσω, σκέφτηκε. Χαλάρωσε με την πρωινή τελετουργία της τουαλέτας της — μάλιστα χασομέρησε τακτοποιώντας τα καινούργια συνολάκια που είχε φέρει από το Παρίσι. Τελικά διάλεξε ένα ανοιχτό ροζ μπλουζάκι κι ένα λευκό λινό σορτς, επιλογή που την έκανε να μοιάζει με παγωτό περιχυμένο με σιρόπι βατόμουρο. Καλή για φάγωμα, σκέφτηκε· και ο καθρέφτης την έδειξε να φοράει ένα ελαφρό μειδίαμα. Αυτόματως, οι προηγούμενοι φόβοι της είχαν εξαφανιστεί... είχαν ξεχαστεί.

«Έλενα! Πού είσαι; Θα αργήσεις στο σχολείο...»

Η Έλενα βούρτσισε άλλη μια φορά τα μεταξένια μαλλιά της και τα έδεσε πίσω με μια σκούρα ροζ κορδέλα. Μετά άρπαξε το σακιδιό της και κατέβηκε τα σκαλιά.

Στην κουζίνα, η τετράχρονη Μάργκαρετ έτρωγε δημητριακά καθισμένη στο τραπέζι και η θεία Τζούντιθ έψηνε κάτι στο φούρνο. Η θεία Τζούντιθ ήταν από εκείνες τις γυναίκες που μοιάζουν πάντα λίγο πελαγωμένες. Είχε λεπτό, γλυκό πρόσωπο και αραιά λυτά μαλλιά, χτενισμένα πρόχειρα προς τα πίσω. Η Έλενα της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Καλημέρα σε όλους. Συγγνώμη που δεν έχω χρόνο για πρωινό».

«Μα, Έλενα, δεν μπορείς να φύγεις χωρίς να φας κάτι... Χρειάζεσαι πρωτεΐνες...»

«Θα πάω ντόνατ στο σχολείο», είπε κοφτά η Έλενα. Φίλησε τη Μάργκαρετ στα ανακατεμένα μαλλιά της και γύρισε να φύγει.

«Μα, Έλενα...»

«Α! ξέχασα. Θα πάω στο σπίτι της Μπόνι ή της Μέρεντιθ μετά το σχολείο, γι' αυτό μη με περιμένετε για βραδινό. Γεια!»

«Έλενα...»

Η Έλενα βρισκόταν ήδη στην εξώπορτα. Την έκλεισε πίσω της και δεν άκουγε πια τη θεία Τζούντιθ που συνέχιζε να διαμαρτύρεται. Βγήκε στην μπροστινή βεράντα.

Εκεί σταμάτησε.

Την κατέκλυσαν πάλι όλα τα άσχημα πρωινά συναισθήματα. Η αγωνία, ο φόβος... και η βεβαιότητα ότι κάτι τρομερό θα συνέβαινε.

Η Μαπλ Στριτ ήταν έρημη. Τα ψηλά βικτοριανά σπίτια έμοιαζαν παράξενα και σιωπηλά, σαν να ήταν όλα άδεια, όπως τα σπίτια ενός εγκαταλειμμένου κινηματογραφικού σκηNIKΟΥ. Έμοιαζαν σαν να μην τα κατοικούσαν άνθρωποι, αλλά αλλόκοτα πλάσματα που την παρακολουθούσαν.

Ναι! αυτό ήταν! Κάτι την παρακολουθούσε! Ο ουρανός ψηλά δεν ήταν γαλάζιος, αλλά γαλακτόχρωμος και θαμπός, σαν μια τεράστια αναποδογυρισμένη λεκάνη. Η ατμόσφαιρα

ήταν πνιγηρή. Η Έλενα ήταν σίγουρη πως κάποια μάτια ήταν καρφωμένα πάνω της.

Ανάμεσα στα κλαδιά της παλιάς κυδωνιάς μπροστά από το σπίτι πήρε το μάτι της κάτι σκουρόχρωμο.

Ήταν ένα κοράκι που στεκόταν τόσο ακίνητο όσο και τα ανοιχτοκίτρινα φύλλα τριγύρω του. Κι αυτό το πλάσμα την παρακολουθούσε!

Προσπάθησε να πείσει στον εαυτό της ότι αυτή η σκέψη ήταν γελοία, αλλά κάτι της έλεγε ότι είχε δίκιο. Ήταν το μεγαλύτερο κοράκι που είχε δει ποτέ, παχουλό και στιλπνό, με μαύρα φτερά που ιριδίζαν. Έβλεπε ξεκάθαρα κάθε λεπτομέρεια: τα σκούρα νύχια, το μυτερό ράμφος και το αδηφάγο κατάμαυρο μάτι που έλαμπε.

Ήταν τόσο ακίνητο, που θύμιζε κέρινο ομοίωμα πουλιού. Καθώς το κοιτούσε επίμονα, η Έλενα ένιωσε σιγά σιγά να κοκκινίζει, να ανεβαίνουν κύματα ζέστης στο λαιμό και στα μάγουλά της. Ένωθε ότι την κοίταζε κι εκείνο — την κοίταζε όπως την κοιτούσαν τα αγόρια όταν φορούσε μαγιό ή μια διάφανη μπλούζα· σαν να την έγδυne με τα μάτια του.

Πριν καλά καλά καταλάβει τι έκανε, πέταξε κάτω το σακίδιο της και άρπαξε μια πέτρα από το δρομάκι. «Φύγε από δω!» φώναξε — κι άκουσε τη φωνή της να τρέμει από θυμό. «Άντε! Φύγε πια!» Και καθώς έλεγε την τελευταία λέξη πέταξε την πέτρα.

Φύλλα τινάχτηκαν εδώ κι εκεί, μα το κοράκι πέταξε ψηλά χωρίς να πάθει τίποτε. Τα φτερά του ήταν τεράστια κι έκαναν τόση φασαρία, όση θα έκανε κι ένα ολόκληρο σμήνος πουλιών. Η Έλενα κουλουριάστηκε στα γόνατά της, πανικόβλητη, ενώ το κοράκι φτερούγισε πάνω ακριβώς από το κεφάλι της και ο άνεμος ανακάτεψε τα ξανθά μαλλιά της.

Το κοράκι όρμησε πάλι ψηλά κάνοντας κύκλους — μια μαύρη σιλουέτα στον ασπριδερό σαν χαρτί ουρανό. Μετά, μ' ένα τραχύ κρώξιμο, πέταξε μακριά προς το δάσος.

Η Έλενα σηκώθηκε σιγά σιγά κι έριξε αμήχανη μια ματιά τριγύρω. Ήταν απίστευτο αυτό που μόλις είχε συμβεί. Τώ-

ρα που είχε φύγει το πουλί, ο ουρανός έμοιαζε πάλι φυσιολογικός. Ένα ελαφρό αεράκι έκανε τα φύλλα να θροΐζουν και η κοπέλα πήρε μια βαθιά ανάσα. Μια πόρτα άνοιξε πιο κάτω και κάμποσα παιδιά ξεχύθηκαν έξω γελώντας.

Τους χαμογέλασε και πήρε μια ακόμη ανάσα, με την ανακούφιση να τη λούζει όπως το φως του ήλιου. Πώς φέρθηκε τόσο ανόητα; Η μέρα ήταν υπέροχη, γεμάτη υποσχέσεις. Και δε θα συνέβαινε κανένα κακό!

Δε θα συνέβαινε κανένα κακό — εκτός απ' το ότι θα αργούσε να φτάσει στο σχολείο, και στο πάρκιν θα την περίμενε όλο το τσούρμιο.

Μπορείς να πεις ότι σταμάτησες να πετάξεις πέτρες σε έναν ηδονοβλεψία, σκέφτηκε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

Χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει την κυδωνιά, προχώρησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Το κοράκι πέρασε με ορμή μέσα από την κορυφή μιας τεράστιας βελανιδιάς και ο Στέφαν, αιφνιδιασμένος, τίναξε ψηλά το κεφάλι του. Όταν είδε ότι ήταν απλώς ένα πουλί, χαλάρωσε.

Το βλέμμα του έπεσε στα χέρια του και ένιωσε το πρόσωπό του να συσπάται από τις τύψεις. Δε σκόπευε να σκοτώσει το ανυποψίαστο κουνέλι. Θα κυνηγούσε κάτι μεγαλύτερο αν είχε καταλάβει πόσο πεινούσε. Αλλά, βεβαίως, αυτό ακριβώς τον φόβιζε: ποτέ δεν καταλάβαινε πόσο πολύ πεινούσε, ή τι έπρεπε να κάνει για να ικανοποιήσει την πείνα του. Ήταν τυχερός που αυτή τη φορά είχε σκοτώσει μόνο ένα κουνέλι.

Στεκόταν κάτω από τις γερασμένες βελανιδιές, με τα κυματιστά μαλλιά του να φωτίζονται από τον ήλιο που διαπερνούσε τα φυλλώματά τους. Με τζιν παντελόνι και βαμβακερό μπλουζάκι, ο Στέφαν Σαλβατόρε θύμιζε έναν συνηθισμένο μαθητή λυκείου.

Όμως, δεν ήταν!

Για να φάει, είχε χωθεί βαθιά μέσα στο δάσος, εκεί που δε θα μπορούσε να τον δει κανείς. Τώρα έγλειφε προσεκτικά τα ούλα και τα χείλη του, για να μη μείνει πάνω τους ούτε μια κηλίδα. Δεν ήθελε να ριψοκινδυνέψει κι άλλο. Αυτό το μασκάρεμα θα τον δυσκόλευε έτσι κι αλλιώς αρκετά.

Για μια στιγμή αναρωτήθηκε πάλι μήπως έπρεπε να τα παρατήσει όλα. Μήπως έπρεπε να ξαναγυρίσει στην Ιταλία, να ξαναγυρίσει στην κρυψώνα του. Πώς του είχε περάσει από το νου ότι θα μπορούσε να ξαναζήσει στο φως της μέρας;

Αλλά είχε κουραστεί να ζει στις σκιές. Είχε κουραστεί από το σκοτάδι και από τα πλάσματα που ζούσαν εκεί μέσα. Πάνω απ' όλα, είχε κουραστεί να είναι μόνος.

Δεν ήταν σίγουρος γιατί είχε διαλέξει το Φελς Τσερτς στη Βιρτζίνια. Για τα δικά του δεδομένα ήταν μια καινούργια πόλη – το παλαιότερο κτίριο στο Φελς Τσερτς είχε κτιστεί μόλις πριν από ενάμισι αιώνες –, με τις αναμνήσεις και τα φαντάσματα του Εμφυλίου Πολέμου τόσο αληθινά όσο τα σουπερμάρκετ και οι αλυσίδες φαστφούντ.

Ο Στέφαν εκτιμούσε το σεβασμό στο παρελθόν. Είχε σκεφτεί ότι ίσως κατάφερνε να συμπαθήσει τους ανθρώπους του Φελς Τσερτς· και ήταν πιθανό – απλώς πιθανό – να έβρισκε κι εκείνος μια θέση κάπου ανάμεσά τους.

Ποτέ, φυσικά, δε θα τον αποδέχονταν εντελώς. Με τη σκέψη αυτή και μόνο, ένα πικρό χαμόγελο καμπύλωσε τα χείλη του. Ήξερε καλά πως αυτό δεν έπρεπε να το ελπίζει. Δε θα έβρισκε ποτέ κανένα μέρος όπου θα μπορούσε να ανήκει εντελώς, όπου θα μπορούσε να είναι πραγματικά ο εαυτός του.

Εκτός κι αν διάλεγε να επιστρέψει στις σκιές...

Έδιωξε αμέσως αυτή τη σκέψη από το μυαλό του. Είχε αποκηρύξει το σκοτάδι. Είχε αφήσει πίσω του τις σκιές. Σήμερα έσβηνε όλα εκείνα τα ατέλειωτα χρόνια, και ξεκινούσε πάλι από την αρχή.

Ο Στέφαν συνειδητοποίησε ότι κρατούσε ακόμη το κου-

νέλι. Το ακούμπησε κάτω απαλά, πάνω στα πεσμένα καφετιά φύλλα της βελανιδιάς. Από μακριά – πολύ μακριά για τα ανθρώπινα αυτιά – άκουσε τις πατημασιές μιας αλεπούς.

Έλα, συντρόφισσα στο κυνήγι, σκέφτηκε θλιμμένος. Σε περιμένει το πρωινό σου.

Καθώς κρεμούσε το μπουφάν του στον ώμο, πρόσεξε το κοράκι που τον είχε αναστατώσει νωρίτερα. Ήταν ακόμη κουρνιασμένο στη βελανιδιά κι έμοιαζε σαν να τον παρακολουθούσε. Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ πέρα.

Άρχισε να διερευνά το πουλί με τη σκέψη του, να το ξεψαχνίζει, αλλά σταμάτησε. Θυμήσου την υπόσχεσή σου, σκέφτηκε. Δε θα χρησιμοποιείς τις Δυνάμεις, εκτός κι αν είναι απολύτως απαραίτητο· εκτός κι αν δεν έχεις άλλη επιλογή.

Περπατώντας σχεδόν αθόρυβα πάνω στα μαραμένα φύλλα και στα ξερά κλαδάκια, προχώρησε προς την άκρη του δάσους. Εκεί είχε παρκάρει το αυτοκίνητό του. Έριξε μια ματιά προς τα πίσω και είδε ότι το κοράκι είχε φύγει από τα κλαδιά κι είχε ορμήσει στο κουνέλι.

Υπήρχε κάτι απειλητικό στον τρόπο που είχε απλώσει τα φτερά του πάνω από το χαλαρωμένο λευκό κουφάρι· κάτι απειλητικό, αλλά και συνάμα θριαμβευτικό. Ο λαιμός του Στέφαν σφίχτηκε· παραλίγο να γυρίσει πίσω για να διώξει το πουλί. Αλλά είχε το δικαίωμα να φάει τόσο, όσο και η αλεπού, είτε στον εαυτό του.

Τόσο, όσο και ο ίδιος.

Αποφάσισε πως, αν ξανασυναντούσε το πουλί, θα βυθομετρούσε τη σκέψη του. Προς το παρόν, όμως, τράβηξε το βλέμμα του από το πουλί και διέσχισε γρήγορα το δάσος, με τα δόντια σφιγμένα. Δεν ήθελε να φθάσει καθυστερημένος στο Λύκειο Ρόμπερτ Ε. Λι.

2

Μόλις η Έλενα πάτησε το πόδι της στο πάρκιν του λυκείου, όλες μαζεύτηκαν γύρω της. Ήταν εκεί όλη η παρέα που είχε να δει από τα τέλη Ιουνίου, μαζί με τέσσερις-πέντε κολλητισίδες που ήλπιζαν να γίνουν πιο δημοφιλείς κάνοντας παρέα μαζί τους. Όλες από την παρέα της, η μία μετά την άλλη, την αγκάλιασαν για να την καλωσορίσουν.

Η Κάρολιν είχε ψηλώσει τουλάχιστον δυόμισι πόντους, ήταν πιο κομψή και θύμιζε περισσότερο παρά ποτέ μοντέλο του *Vogue*. Χαιρέτησε ψυχρά την Έλενα και τραβήχτηκε πάλι πίσω, με τα πράσινα μάτια της να έχουν γίνει στενά σαν γατίσια.

Η Μπόνι δεν είχε ψηλώσει καθόλου — τα σγουρά κόκκινα μαλλιά της μόλις που άγγιζαν το σαγόνι της Έλενας καθώς την τύλιγε με τα μπράτσα της. Με το που την αγκάλιασε, η Έλενα έσπρωξε πίσω το μικροκαμωμένο κορίτσι.

«Μπόνι! Τι έκανες στα μαλλιά σου;»

«Σου αρέσουν; Νομίζω ότι έτσι φαίνομαι ψηλότερη». Η Μπόνι φούσκωσε τα ήδη φουντωτά κοντοκομμένα μαλλιά της και χαμογέλασε. Τα καστανά μάτια της αστραποβολούσαν από την έξαψη και το μικρό σαν καρδιά πρόσωπό της έλαμπε.

Η Έλενα προχώρησε παραπέρα. «Μέρεντιθ, δεν άλλαξες καθόλου...»

Αυτή η αγκαλιά ήταν εξίσου ζεστή κι από τις δυο πλευρές. Η Μέρεντιθ μου έχει λείψει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο, σκέφτηκε η Έλενα κοιτάζοντας το ψηλό κορίτσι. Η Μέ-

ρεντιθ δε βαφόταν ποτέ — δεν το είχαν ανάγκη το τέλειο καστανό δέρμα και οι βαριές μαύρες βλεφαρίδες της. Τώρα κοίταζε εξεταστικά την Έλενα, με ανασηκωμένο το ένα από τα κομψά φρύδια της.

«Λοιπόν, ο ήλιος έχει ανοίξει δυο τόνους τα μαλλιά σου... Αλλά πού είναι το μαύρισμά σου; Νόμιζα ότι το γλεντούσες στη Γαλλική Ριβιέρα».

«Το ξέρεις ότι δε μαυρίζω ποτέ». Η Έλενα σήκωσε τα χέρια της και τα κοίταξε. Το δέρμα της ήταν αψεγάδιαστο, σαν πορσελάνη, σχεδόν τόσο λευκό και διαφανές όσο και της Μπόνι.

«Ένα λεπτό... Τώρα το θυμήθηκα», τις διέκοψε η Μπόνι αρπάζοντας το χέρι της Έλενας. «Για μαντέψτε τι έμαθα από την ξαδέλφη μου φέτος το καλοκαίρι!» Πριν προλάβει να μιλήσει καμιά τους, είπε θριαμβευτικά: «Να διαβάζω την παλάμη!»

Ακούστηκαν αναστεναγμοί και λίγα γέλια.

«Γελάστε όσο ακόμη μπορείτε», είπε η Μπόνι χωρίς να ενοχληθεί καθόλου. «Η ξαδέλφη μου επέμενε ότι έχω πνευματιστικές δυνάμεις. Λοιπόν, για να δω...» είπε περιεργαζόμενη την παλάμη της Έλενας.

«Γρήγορα, γιατί αλλιώς θα αργήσουμε», είπε η Έλενα κάπως ανυπόμονα.

«Εντάξει, εντάξει... Λοιπόν, αυτή είναι η γραμμή της ζωής σου — ή μήπως είναι η γραμμή της καρδιάς σου;» Κάποια χαχάνισε. «Ησυχία! Έφτασα σ' ένα κενό. Μάλιστα... μάλιστα...» Ξαφνικά, το πρόσωπο της Μπόνι έχασε κάθε έκφραση, σαν να είχε αιφνιδιαστεί από κάτι. Τα καστανά μάτια της άνοιξαν διάπλατα, αλλά δε φαινόταν να κοιτάζει πια το χέρι της Έλενας. Ήταν σαν να κοίταζε πέρα απ' αυτό — κάτι τρομακτικό.

«Θα συναντήσεις έναν ψηλό, μυστηριώδη άγνωστο», μουρμούρισε η Μέρεντιθ από πίσω της. Ακούστηκαν ένα σωρό χαχανητά.

«Μυστηριώδη, ναι, και άγνωστο... αλλά όχι ψηλό...» Η

φωνή της Μπόνι μόλις ακουγόταν, σιγανή και αφηρημένη.

«Παρόλο που», συνέχισε μια στιγμή αργότερα, κάπως προβληματισμένη, «κάποτε ήταν ψηλός». Σήκωσε τα μεγάλα, καστανά μάτια της και κοίταξε σαστισμένη την Έλενα. «Αλλά αυτό είναι αδύνατο... έτσι;» Άφησε το χέρι της Έλενας να πέσει, σχεδόν σαν να το πετούσε. «Δε θέλω να δω τίποτα άλλο...»

«Εντάξει, η παράσταση τελείωσε. Πάμε», είπε η Έλενα στις υπόλοιπες ελαφρώς εκνευρισμένη. Πάντα πίστευε ότι τα πνευματιστικά κόλπα ήταν απλώς αυτό: κόλπα. Γιατί λοιπόν ενοχλήθηκε; Μήπως επειδή εκείνο το πρωί είχε φρικάρει και η ίδια;

Τα κορίτσια άρχισαν να προχωρούν προς το κτίριο του σχολείου, αλλά ο θόρυβος ενός καλορυθμισμένου κινητήρα τις έκανε να κοκαλώσουν.

«Ποπό!» είπε η Κάρολιν παίζοντας τα μάτια της.

«Τι Πόρσε!» συμπλήρωσε η Μέρεντιθ.

Η γυαλιστερή μαύρη Πόρσε Τούρμπο 911 ακούστηκε να ρορρονίζει στο πάρκιν — πήγαινε τόσο ωθρά, όσο κι ένας πάνθηρας που παρακολουθούσε το θήραμά του.

Όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε, η πόρτα άνοιξε και είδαν τον οδηγό.

«Ω Θεέ μου!» ψιθύρισε η Κάρολιν.

«Ξαναπές το», είπε με κομμένη την ανάσα η Μπόνι.

Από εκεί που στεκόταν, η Έλενα έβλεπε ότι το κορμί του ήταν λεπτό, χωρίς μυς. Φορούσε ξεθωριασμένο τζιν παντελόνι, στενό βαμβακερό μπλουζάκι κι ένα δερμάτινο μπουφάν με ασυνήθιστο κόψιμο. Τα μαλλιά του ήταν κυματιστά και σκούρα.

Αλλά δεν ήταν ψηλός. Ήταν μέτριος.

Η Έλενα άφησε την ανάσα της να βγει.

«Ποιος είναι αυτός ο μασκοφόρος άνδρας;» είπε η Μέρεντιθ. Και η παρατήρησή της ήταν ταιριαστή — σκούρα γυαλιά ηλίου κάλυπταν εντελώς τα μάτια του αγοριού, κρύβοντας το πρόσωπό του σαν να φορούσε μάσκα.

«Αυτός ο άγνωστος...» είπε κάποια άλλη. Και, ξαφνικά, άρχισαν να μιλούν όλες ταυτόχρονα.

«Το βλέπετε αυτό το μπουφάν; Είναι ιταλικό, σαν κι αυτά που βρίσκεις κατεξοχήν στη Ρώμη».

«Πώς το ξέρεις; Ποτέ στη ζωή σου δεν έχεις πάει πιο πέρα από τη Ρώμη της Νέας Υόρκης!»

«Αχ όχι! Η Έλενα έχει πάλι αυτό το βλέμμα του κυνηγού!»

«Ο-Κοντός-Μυστηριώδης-και-Γοητευτικός καλύτερα να προσέχει».

«Δεν είναι κοντός. Είναι τέλειος!»

Ενώ κουτσομπόλευαν, ακούστηκε ξαφνικά η φωνή της Κάρολιν. «Έλα τώρα, Έλενα. Έχεις ήδη τον Ματ. Τι άλλο θέλεις; Τι μπορείς να κάνεις με δύο που δεν μπορείς να το κάνεις με τον ένα;»

«Το ίδιο πράγμα, μόνο που θα κρατάει περισσότερο...» είπε σέρνοντας τη φωνή της η Μέρεντιθ. Η παρέα ξέσπασε σε γέλια.

Το αγόρι είχε κλειδώσει το αμάξι του και προχωρούσε προς το σχολείο. Η Έλενα, δήθεν αδιάφορα, άρχισε να τον ακολουθεί, με τα άλλα κορίτσια ακριβώς πίσω της, πολύ κοντά τη μία στην άλλη. Για μια στιγμή ένιωσε να νευριάζει. Δεν μπορούσε να πάει πουθενά χωρίς να την ακολουθεί ένα τσούρμο; Αλλά η Μέρεντιθ έπιασε το βλέμμα της και η Έλενα χαμογέλασε άκεφα.

«Noblesse oblige»*, είπε σιγανά η Μέρεντιθ.

«Ορίστε;»

«Αν πρόκειται να είσαι η βασίλισσα του σχολείου, θα πρέπει να μάθεις να ανέχεσαι τα πάντα».

Η Έλενα κατσούφιασε. Μπροστά τους, μπαίνοντας στο κτίριο, υπήρχε ένας μακρύς διάδρομος και στο κατώφλι της πόρτας του γραφείου πιο κάτω μια φιγούρα με τζιν παντελόνι και δερμάτινο μπουφάν εξαφανιζόταν. Η Έλενα άρχισε να βαδίζει πιο αργά καθώς πλησίαζε στο γραφείο. Τελικά

* Η ευγένεια υποχρεώνει. (Σ.τ.Μ.)

σταμάτησε και άρχισε να διαβάζει με προσποιητή περίσκεψη τα μηνύματα στον πίνακα ανακοινώσεων που ήταν αναρτημένος δίπλα στην πόρτα. Από ένα μεγάλο παράθυρο που υπήρχε σ' αυτό το σημείο φαινόταν όλο το γραφείο.

Τα άλλα κορίτσια κοίταζαν απροκάλυπτα από το παράθυρο και χαζογελούσαν.

«Ωραία είναι η θέα...»

«Είναι σίγουρα Αρμάνι αυτό το μπουφάν;»

«Λες να είναι ξένος;»

Η Έλενα τέντωνε τα αυτιά της για ν' ακούσει το όνομα του αγοριού. Κάποιο πρόβλημα φαινόταν να υπάρχει εκεί μέσα – η κυρία Κλαρκ, η γραμματέας της ρεσεψιόν, κοίταζε μια λίστα και κουνούσε αρνητικά το κεφάλι της. Το αγόρι είπε κάτι, και η κυρία Κλαρκ σήκωσε τα χέρια της σαν να έλεγε «Τι να πω;» Πέρασε το δάχτυλό της απ' όλα τα ονόματα της λίστας και ξανακούνησε αρνητικά το κεφάλι της, αυτή τη φορά αποφασιστικά. Το αγόρι πήγε να στρίψει για να φύγει, αλλά ξαναγύρισε. Κι όταν η κυρία Κλαρκ σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε, η έκφρασή της άλλαξε.

Το αγόρι κρατούσε τώρα στο χέρι του τα γυαλιά ηλίου. Η κυρία Κλαρκ φάνηκε να αιφνιδιάζεται από κάτι. Η Έλενα την είδε να ανοιγοκλείνει τα μάτια της κάμποσες φορές. Τα χείλη της άνοιξαν κι έκλεισαν, σαν να προσπαθούσε να πει κάτι.

Η Έλενα θα ήθελε να μη βλέπει το πίσω μόνο μέρος του αγοριού. Η κυρία Κλαρκ, σασιτισμένη, άρχισε να ψάχνει άτσαλα μερικές στοιβές με χαρτιά. Τελικά βρήκε κάποιο έντυπο, έγραψε κάτι πάνω του και μετά το έσπρωξε προς το αγόρι.

Εκείνος έγραψε κάτι γρήγορα πάνω στο έντυπο – το υπέγραψε, μάλλον – και το επέστρεψε. Η κυρία Κλαρκ το κοίταξε για ένα δευτερόλεπτο, μετά ξανάψαξε άτσαλα μια άλλη στοιβή με χαρτιά και τελικά του έδωσε κάτι που έμοιαζε με αναλυτικό πρόγραμμα. Τα μάτια της παρέμειναν καρφωμένα πάνω του όσο εκείνος το έπαιρνε, την ευχαριστούσε μ' ένα νεύμα του κεφαλιού του και γύριζε για να φύγει.

Η Έλενα κόντευε πια να τρελαθεί από την περιέργεια. Τι είχε συμβεί εκεί μέσα; Και πώς ήταν το πρόσωπο αυτού του αγνώστου; Τη στιγμή όμως που εκείνος έβγαινε από το γραφείο είδε πως είχε ξαναφορέσει τα γυαλιά του. Την πλημμύρισε απογοήτευση.

Είδε, ωστόσο, το υπόλοιπο πρόσωπό του όταν κοντοστάθηκε στο κατώφλι της πόρτας. Τα σκούρα κυματιστά μαλλιά πλαισίωναν χαρακτηριστικά τόσο λεπτά, που θα μπορούσες να τα δεις σε κάποιο παλιό ρωμαϊκό νόμισμα ή μέταλλο. Ψηλά ζυγωματικά, κλασική ίσια μύτη κι ένα στόμα θεσπέσιο: το πάνω χείλος του ήταν υπέροχα σμιλεμένο, κάπως λεπτό, απίστευτα αισθησιακό — για να σε κρατάει ξάγρυπνη τις νύχτες, σκέφτηκε η Έλενα. Τα κορίτσια στο διάδρομο σταμάτησαν να κουτσομπολεύουν — λες και κάποιος είχε κατεβάσει το διακόπτη.

Οι περισσότερες είχαν γυρίσει το πρόσωπό τους και κοίταζαν οπουδήποτε αλλού εκτός από τον νεαρό. Η Έλενα παρέμεινε δίπλα στο παράθυρο. Τινάζοντας ελαφρά το κεφάλι της τράβηξε την κορδέλα από τα μαλλιά της ώστε να πέσουν ελεύθερα πάνω στους ώμους της.

Χωρίς να κοιτάζει ούτε δεξιά ούτε αριστερά, το αγόρι προχώρησε στο διάδρομο. Μόλις απομακρύνθηκε αρκετά, ώστε να μην μπορεί πια να τις ακούει, ξέσπασαν όλες μαζί σε αναστεναγμούς και ψιθύρους.

Η Έλενα δεν άκουγε τίποτε.

Την είχε προσπεράσει, σκεφτόταν σαστισμένη. Την είχε προσπεράσει χωρίς να της ρίξει ούτε μια ματιά!

Άκουσε ανεπαίσθητα τον ήχο του κουδουνιού που χτυπούσε. Η Μέρεντιθ την τραβούσε από το μπράτσο.

«Τι είναι;»

«Να το σημερινό πρόγραμμα. Έχουμε Τριγωνομετρία στον δεύτερο όροφο. Έλα!»

Η Έλενα προχώρησε στο διάδρομο, με τη Μέρεντιθ να τη σπρώχνει, ανέβηκε τις σκάλες και μπήκε στην τάξη. Γλίστρησε σαν αυτόματο σε μια άδεια θέση και κάρφωσε τα μάτια

της στην καθηγήτρια μπροστά, χωρίς στην πραγματικότητα να τη βλέπει. Ήταν ακόμη σοκαρισμένη.

Την προσπέρασε, χωρίς να της ρίξει ούτε μια ματιά! Δεν μπορούσε καν να θυμηθεί πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που κάποιος αγόρι είχε κάνει κάτι τέτοιο. Όλα τα αγόρια την κοίταζαν. Κάποια στο πέρασμά της σφύριζαν. Μερικά τη σταματούσαν για να της μιλήσουν. Μερικά άλλα την κάρφωναν απλώς με τα μάτια τους.

Αυτό άρεσε πάντα στην Έλενα.

Στο κάτω κάτω, υπήρχε τίποτε πιο σημαντικό απ' αυτό; Τέτοιες αντιδράσεις τής έδειχναν πόσο δημοφιλής ή πόσο όμορφη ήταν. Και μπορούσαν να φανούν χρήσιμες σ' ένα σωρό περιστάσεις. Μερικές φορές οι κινήσεις αυτές τη συνάρπαζαν, αλλά αυτό συνήθως δεν κρατούσε πολύ. Μερικές φορές αυτοί που της φέρονταν έτσι ήταν καθάρματα πρώτης.

Τα περισσότερα αγόρια, σκέφτηκε η Έλενα, θύμιζαν κουτάβια. Αξιολάτρευτα όταν κάθονταν ήσυχα στη θέση τους, αλλά αναλώσιμα. Ελάχιστα μπορούσαν να είναι κάτι περισσότερο απ' αυτό – να γίνουν, ας πούμε, πραγματικοί φίλοι. Όπως ο Ματ.

Ο Ματ... Πέρσι είχε πιστέψει ότι ήταν το αγόρι που έψαχνε, εκείνος που θα την έκανε να νιώσει κάτι περισσότερο· κάτι πέρα και πάνω από το θρίαμβο της κατάκτησης, περισσότερο από περηφάνια επειδή θα έδειχνε το καινούργιο της απόκτημα στα άλλα κορίτσια. Είχε αρχίσει να νιώθει μεγάλη στοργή για τον Ματ. Όμως το καλοκαίρι, που είχε το χρόνο να σκεφτεί, είχε καταλάβει ότι αυτή η στοργή ταίριαζε σε μια ξαδέλφη ή αδελφή.

Η κυρία Χάλπερν τους μοίραζε τα βιβλία Τριγωνομετρίας. Η Έλενα πήρε μηχανικά το δικό της και έγραψε στο πρώτο φύλλο το όνομά της, απορροφημένη ακόμη εντελώς από τις σκέψεις της.

Ο Ματ της άρεσε περισσότερο απ' όσα αγόρια είχε μέχρι στιγμής γνωρίσει, και γι' αυτό ακριβώς έπρεπε να του πει ότι όλα είχαν τελειώσει μεταξύ τους.

Δεν ήξερε πώς να του το γράψει σ' ένα γράμμα. Και τώρα δεν ήξερε ούτε πώς να του το πει. Όχι επειδή φοβόταν μήπως κάνει φασαριά· απλώς δε θα καταλάβαινε. Εξάλλου, ούτε κι εκείνη καταλάβαινε πραγματικά τον εαυτό της.

Πάντα ένιωθε σαν να αναζητούσε κάτι. Μόνο που, όταν νόμιζε ότι το είχε βρει, δεν ήταν εκεί — ούτε με τον Ματ, ούτε με κανένα από τα άλλα αγόρια που είχε γνωρίσει.

Και μετά έπρεπε να ξαναρχίζει από την αρχή. Ευτυχώς, υπήρχαν πάντα καινούργιες κατακτήσεις — κανένα αγόρι δεν είχε καταφέρει ποτέ να της αντισταθεί· και κανένα αγόρι δεν την είχε ποτέ αγνοήσει. Τουλάχιστον μέχρι τώρα...

Μέχρι τώρα... Με τη σκέψη κολλημένη σ' εκείνη τη στιγμή στο διάδρομο, η Έλενα συνειδητοποίησε ότι έσφιγγε με τα δάχτυλά της το στιλό που κρατούσε. Ακόμη δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι είχε περάσει έτσι ξυστά από δίπλα της χωρίς να της ρίξει ούτε ένα βλέμμα.

Το κουδούνι χτύπησε και όλοι ξεχύθηκαν έξω. Η Έλενα κοντοστάθηκε στο κατώφλι της πόρτας. Δαγκώνοντας τα χείλη της, έψαξε με το βλέμμα τη λαοθάλασσα των μαθητών στο διάδρομο. Μετά πρόσεξε μία από τις κολλητσίδες της, απ' αυτές που ήταν προηγουμένως στο πάρκιν.

«Φράνσις! Έλα εδώ».

Η Φράνσις πλησίασε πρόθυμα, με το άχαρο πρόσωπό της να φωτίζεται από ικανοποίηση.

«Άκου, Φράνσις, θυμάσαι εκείνο το αγόρι το πρώι;»

«Με την Πόρσε και τα άλλα προσόντα; Πώς θα μπορούσα να τον ξεχάσω;»

«Λοιπόν, θέλω το πρόγραμμά του. Πάρ' το απ' το γραφείο αν μπορείς, ή ζήτησέ του το για να το φωτοτυπήσεις, αν δεν έχεις άλλη λύση. Αλλά βρες το!»

Η Φράνσις χαμογέλασε πλατιά. «Εντάξει, Έλενα! Θα προσπαθήσω. Ελπίζω να το έχω στο μεσημεριανό διάλειμμα».

«Ευχαριστώ». Η Έλενα τη χάζεψε καθώς απομακρυνόταν.

«Σου 'χει στρίψει στ' αλήθεια, το ξέρεις;» ακούστηκε στο αυτί της η φωνή της Μέρεντιθ.

«Τι νόημα έχει να είσαι η βασίλισσα του σχολείου αν δεν μπορείς να χρησιμοποιείς τη δύναμή σου;» της απάντησε ήρεμα η Έλενα. «Πού πηγαίνω τώρα;»

«Στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Ορίστε, κράτα το εσύ». Η Μέρεντιθ της έχωσε στο χέρι το πρόγραμμα. «Πρέπει να τρέξω, γιατί έχω λημεία. Τα λέμε αργότερα».

Η ώρα της Διοίκησης Επιχειρήσεων, όπως και το υπόλοιπο πρωινό, πέρασε μέσα σε μια θολούρα. Η Έλενα ήλπιζε ότι θα ξανάβλεπε φευγαλέα τον καινούργιο μαθητή, αλλά δεν ήταν σε κανένα από τα δικά της μαθήματα. Ο Ματ ήταν όμως σε ένα, κι εκείνη ένωσε τύψεις όταν τα γαλανά μάτια του διασταυρώθηκαν χαμογελαστά με τα δικά της.

Μόλις χτύπησε το μεσημεριανό κουδούνι, η Έλενα άρχισε να βαδίζει προς την τραπεζαρία και να χαιρετάει γνέφοντας δεξιά κι αριστερά. Η Κάρολιν στεκόταν λίγο πιο πέρα, ακουμπισμένη ανέμελα σ' έναν τοίχο, με το σαγόνι ψηλά, τους ώμους κατεβασμένους και τους γοφούς προτεταμένους, και συνομιλούσε με δύο αγόρια. Καθώς πλησίαζε η Έλενα, τα αγόρια βουβάθηκαν και σκούνησαν το ένα το άλλο.

«Γεια», είπε κοφτά στα αγόρια εκείνη. Μετά στράφηκε στην Κάρολιν: «Είσαι έτοιμη για φαγητό;»

Η Κάρολιν, χωρίς να γυρίσει τα πράσινα μάτια της προς το μέρος της, σήκωσε με χάρη τα λαμπερά καστανοκόκκινα μαλλιά από το πρόσωπό της. «Πού; Στο βασιλικό τραπέζι;» τη ρώτησε.

Η Έλενα ξαφνιάστηκε. Εκείνη και η Κάρολιν ήταν φίλες από το νηπιαγωγείο, και πάντα ανταγωνίζονταν καλοσυνάτα η μία την άλλη. Αλλά η Κάρολιν τελευταία είχε πάθει κάτι. Είχε αρχίσει να παίρνει όλο και πιο σοβαρά τον ανταγωνισμό. Έτσι, η Έλενα αιφνιδιάστηκε με την εμπάθεια στη φωνή του άλλου κοριτσιού.

«Δεν είσαι δα και καμιά κοινή μαθήτριά, Κάρολιν!»

«Πολύ σωστά!» είπε η Κάρολιν γυρίζοντας και κοιτάζοντας κατάματα την Έλενα. Εκείνα τα πράσινα, γατίσια μάτια είχαν γκριζάρει και είχαν γίνει σαν σχισμές. Η Έλενα σοκαρί-

στηκε από την εχθρότητα που είδε μέσα τους. Τα δυο αγόρια χαμογέλασαν αμήχανα και απομακρύνθηκαν σιγά σιγά.

Η Κάρολιν δε φάνηκε να το προσέχει. «Πολλά άλλαξαν, Έλενα, όσο έλειπες αυτό το καλοκαίρι», συνέχισε. «Ίσως τελειώνει ο χρόνος σου στο θρόνο...»

Η Έλενα είχε κατακοκκινίσει — το ένιωθε. Προσπάθησε να κρατήσει σταθερή τη φωνή της. «Ίσως...» είπε. «Αλλά αν ήμουν στη θέση σου, Κάρολιν, δε θα έψαχνα ακόμη για σκήπτρο». Μετά γύρισε απότομα και μπήκε αγέρωχη στην τραπεζαρία.

Ένωσε ανακούφιση όταν είδε τη Μέρεντιθ και την Μπόνι, και δίπλα τους τη Φράνσις. Διάλεξε το μεσημεριανό της και πήγε και κάθισε μαζί τους. Τα μάγουλά της τα ένιωθε τώρα εξαιρετικά δροσερά — δε θα στενοχωριόταν γι' αυτό που έγινε με την Κάρολιν. Δε θα χαλάλιζε ούτε μια σκέψη για την Κάρολιν!

«Το πήρα!» είπε η Φράνσις ανεμίζοντας ένα φύλλο χαρτί μπροστά της.

«Έχω κι εγώ μερικά καλά νέα», είπε η Μπόνι με σοβαρό ύφος. «Είμαστε μαζί στο μάθημα της Βιολογίας — μας χωρίζει μόνο ο διάδρομος. Λέγεται Στέφαν... Στέφαν Σαλβατόρε. Είναι από την Ιταλία και μένει στην πανσιόν εκείνης της γριάς στην άκρη της πόλης, της κυρίας Φλάουερς». Αναστέναξε. «Είναι τόσο ιπποτικός! Της Κάρολιν της έπεσαν τα βιβλία και της τα σήκωσε».

Η Έλενα πήρε μια ειρωνική έκφραση. «Πόσο αδέξια είναι αυτή η Κάρολιν... Και μετά;»

«Μετά... τίποτε. Δεν της μίλησε σχεδόν καθόλου. Είναι, βλέπεις, πολύ μυστηριώδης. Η κυρία Έντικοτ, η καθηγήτριά μας στη Βιολογία, προσπάθησε να τον πείσει να βγάλει τα γυαλιά του, αλλά δεν τα κατάφερε. Έχει κάποια πάθηση».

«Τι είδους πάθηση;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί να είναι ετοιμοθάνατος και οι μέρες του να είναι μετρημένες. Ρομαντικό, έτσι;»

«Ναι, πολύ...» είπε η Μέρεντιθ.

Η Έλενα κοίταζε το χαρτί που της έδωσε η Φράνσις δαγκώνοντας τα χείλη της. «Είναι στην έβδομη ώρα μου, στην Ευρωπαϊκή Ιστορία. Έχει καμιά από σας αυτό το μάθημα;»

«Εγώ», είπε η Μπόνι. «Και η Κάρολιν, νομίζω. Α! ίσως και ο Ματ – χθες τον άκουσα να λέει κάτι για το πόσο του 'φεξε που θα έχει τον κύριο Τένερ».

Υπέροχα, σκέφτηκε η Έλενα δοκιμάζοντας τον πουρέ της. Η έβδομη ώρα θα είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

Ο Στέφαν ήταν πανευτυχής που η μέρα στο σχολείο κόντευε να τελειώσει. Ήθελε να φύγει από αυτές τις γεμάτες ανθρώπους αίθουσες και τους διαδρόμους... έστω και για λίγα λεπτά.

Τόσα πολλά μυαλά... Τον ζάλιζε η πίεση όλων αυτών των σκέψεων, όλων αυτών των νοητικών εκφράσεων γύρω του. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από την τελευταία φορά που βρέθηκε ανάμεσα σε τόσους πολλούς ανθρώπους.

Υπήρχε όμως ένα μυαλό που ξεχώριζε απ' όλα τα άλλα. Εκείνη ήταν ανάμεσα σ' αυτές που τον παρακολουθούσαν στον κεντρικό διάδρομο του σχολείου. Δεν ήξερε πώς ήταν στην εμφάνιση, αλλά είχε ισχυρή προσωπικότητα. Αυτό το μυαλό θα το αναγνώριζε πάλι, ήταν σίγουρος.

Μέχρι στιγμής, τουλάχιστον, τα είχε καταφέρει την πρώτη μέρα του μασκαρέματος. Είχε χρησιμοποιήσει μόνο δυο φορές τις Δυνάμεις, αλλά και πάλι με φειδώ. Ήταν όμως κουρασμένος· και, όπως διαπίστωνε με θλίψη, και πεινασμένος. Το κουνέλι δεν ήταν αρκετό.

Σκέψου το αργότερα αυτό, είπε στον εαυτό του. Βρήκε την τελευταία αίθουσα και κάθισε. Τότε ένιωσε και πάλι την παρουσία εκείνου του μυαλού.

Φεγγοβλόυσε στις παρυφές της συνείδησής του – ένα χρυσαφένιο φως, απαλό αλλά ωστόσο έντονο. Και για πρώτη φορά εντόπισε το κορίτσι που το εξέπεμπε. Καθόταν ακριβώς μπροστά του!

Τη στιγμή που το συνειδητοποιούσε, εκείνη γύρισε, και είδε το πρόσωπό της. Αιφνιδιάστηκε τόσο πολύ, που του κόπηκε σχεδόν η ανάσα.

Η Κατερίνε! Φυσικά, δεν μπορούσε να είναι αυτή... Η Κατερίνε ήταν νεκρή — εκείνος το ήξερε καλύτερα απ' όλους.

Η ομοιότητα, ωστόσο, ήταν απίστευτη. Αυτά τα ανοιχτά χρυσαφένια μαλλιά... τόσο ξανθά, σαν να φεγγοβολούσαν· αυτό το απαλό δέρμα που του έφερνε πάντα στο νου κύκνους ή αλάβαστρο... ελαφρά ροδαλό πάνω από τα ζυγωματικά· και τα μάτια... Τα μάτια της Κατερίνε είχαν ένα χρώμα που δεν είχε ξαναδεί: πιο σκούρο από το γαλάζιο του ουρανού και τόσο έντονο, όσο και το χρώμα του λαζουρίτη στη γεμάτη πετράδια κορδέλα του κεφαλιού της. Αυτό το κορίτσι είχε τα ίδια ακριβώς μάτια.

Ένωσε το βλέμμα της να καρφώνεται στο δικό του. Του χαμογέλασε.

Τράβηξε γρήγορα το βλέμμα από πάνω της και χαμήλωσε τα μάτια του. Πρωτίστως, δεν ήθελε να σκέφτεται την Κατερίνε. Δεν ήθελε να κοιτάζει αυτό το κορίτσι που του τη θύμιζε· και δεν ήθελε πια να νιώθει την παρουσία της. Κράτησε το βλέμμα του καρφωμένο στο θρανίο, μπλοκάροντας το μυαλό του όσο περισσότερο μπορούσε, μέχρι που εκείνη, αργά, ξαναγύρισε μπροστά.

Την είχε πληγώσει. Παρά το μπλοκάρισμά του, το ένιωθε. Δεν τον ένοιαζε όμως. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, χαιρόταν γι' αυτό, ελπίζοντας μ' αυτό τον τρόπο να την κρατήσει μακριά του. Εξάλλου, δεν ένιωθε τίποτε για εκείνη.

Το επαναλάμβανε διαρκώς στον εαυτό του ενώ καθόταν, ακούγοντας — χωρίς πράγματι να ακούει — τη μονότονη φωνή του καθηγητή. Έφθανε όμως μέχρι τα ρουθούνια του ένα λεπτό άρωμα. Βιολέτες, σκέφτηκε. Ο λεπτοκαμωμένος άσπρος της λαιμός ήταν σκυμμένος πάνω από το βιβλίο της, με τα ξανθά μαλλιά της ριγμένα δεξιά κι αριστερά.

Θυμωμένος και ηττημένος, ένιωσε τη μαγεία της στα δόντια του — περισσότερο σαν μυρμήγκιασμα, παρά σαν πό-

νο. Ήταν πείνα! Μια ιδιαίτερη πείνα, και όχι μια πείνα που επρόκειτο να ικανοποιήσει.

Ο καθηγητής βάδιζε σαν νυφίτσα πάνω-κάτω στην αίθουσα κάνοντας ερωτήσεις. Ο Στέφαν έστρεψε σκόπιμα την προσοχή του σ' αυτόν. Στην αρχή μπερδεύτηκε, γιατί, αν και κανένας μαθητής δε συμμετείχε, οι ερωτήσεις συνεχίζονταν. Μετά κατάλαβε ότι αυτός ήταν ο σκοπός αυτού του ανθρώπου. Να ρεζιλιώσει τους μαθητές για όλα όσα δεν ήξεραν.

Μόλις είχε βρει ένα ακόμη θύμα, ένα μικροκαμωμένο κορίτσι με κόκκινες μπουκλές και πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς. Ο Στέφαν, αηδιασμένος, παρακολουθούσε τον καθηγητή να τη βομβαρδίζει με ερωτήσεις. Όταν ο καθηγητής γύρισε για να απευθυνθεί σε ολόκληρη την τάξη, εκείνη ήταν να τη λυπάσαι.

«Βλέπετε τι εννοώ; Πιστεύετε ότι είστε πολύ μάγκες, αλλά είστε τελειόφοιτοι τώρα, ετοιμάζεστε να αποφοιτήσετε. Σας λέω, λοιπόν, ότι κάποιοι από σας δεν είστε έτοιμοι να αποφοιτήσετε ούτε καν από νηπιαγωγείο. Ιδού!» Έγνεψε προς την κατεύθυνση του κοριτσιού με τα κόκκινα μαλλιά. «Ιδέα δεν έχει για τη Γαλλική Επανάσταση. Νομίζει ότι η Μαρία Αντουανέτα ήταν μια σταρ του βωβού κινηματογράφου».

Οι μαθητές γύρω από τον Στέφαν στριφογύριζαν αμήχανα στις θέσεις τους. Ένωθε τη δυσφορία και την ταπείνωση στο μυαλό τους· αλλά και το φόβο. Όλοι φοβόντουσαν αυτόν το λεπτό, μικροκαμωμένο άνδρα που τα μάτια του θύμιζαν μάτια νυφίτσας — τον φοβόντουσαν ακόμη και τα γεροδεμένα αγόρια που ήταν ψηλότερα από εκείνον.

«Εντάξει, ας δοκιμάσουμε μια άλλη εποχή». Ο καθηγητής ξαναγύρισε στο κορίτσι που εξέταζε προηγουμένως. «Κατά τη διάρκεια της Αναγέννησης...» Σταμάτησε απότομα. «Ξέρεις τι είναι η Αναγέννηση, έτσι; Εννοώ την περίοδο μεταξύ του δέκατου τρίτου και του δέκατου έβδομου αιώνα, κατά τη διάρκεια της οποίας η Ευρώπη ανακάλυψε πάλι τις σπουδαίες αξίες της Αρχαίας Ελλάδας και της Αρχαίας Ρώμης, περίοδο κατά την οποία έζησαν πάρα πολλοί σπου-

δαίοι Ευρωπαίοι καλλιτέχνες και στοχαστές...» Όταν το κορίτσι, μπερδεμένο, έγενεψε καταφατικά, εκείνος συνέχισε. «Κατά τη διάρκεια της Αναγέννησης, τι λες να έκαναν οι μαθητές της ηλικίας σου στο σχολείο; Έχεις καμιά ιδέα;»

Το κορίτσι κόμπιασε. Έπειτα, αφήνοντας να διαγραφεί στο πρόσωπό της ένα δειλό χαμόγελο, είπε: «Έπαιζαν ποδόσφαιρο;»

Ακουστήκαν γέλια, και το πρόσωπο του καθηγητή σκοτεινίασε. «Όχι φυσικά!» την κατακεραύνωσε. Η τάξη βουβάθηκε. «Αστείο νομίζετε ότι είναι αυτό; Λοιπόν, εκείνο τον καιρό οι μαθητές της ηλικίας σας ήξεραν ήδη αρκετές γλώσσες. Μελετούσαν, επίσης, επιστήμες όπως η λογική, τα μαθηματικά, η αστρονομία, η φιλοσοφία και η γραμματική. Ήταν έτοιμοι να συνεχίσουν στο πανεπιστήμιο, όπου όλα τα μαθήματα διδάσκονταν στα λατινικά. Το ποδόσφαιρο, λοιπόν, ήταν σίγουρα το τελευταίο πράγμα που είχαν στο...»

«Συγγνώμη».

Η ήρεμη φωνή διέκοψε τον καθηγητή από το λογύδριό του. Όλοι γύρισαν και κάρφωσαν τα μάτια τους στον Στέφαν.

«Τι; Τι είπες;»

«Είπα συγγνώμη», επανέλαβε ο Στέφαν καθώς έβγαζε τα γυαλιά του και σηκώνόταν όρθιος. «Αλλά κάνετε λάθος. Στην Αναγέννηση ενθάρρυναν τους μαθητές να παίζουν. Τους δίδασκαν ότι το υγιές σώμα συμβαδίζει με τον υγιή νου. Και σίγουρα έπαιζαν ομαδικά παιχνίδια, όπως κρίκετ, τένις... ακόμη και ποδόσφαιρο». Κοίταξε χαμογελώντας το κορίτσι με τα κόκκινα μαλλιά, κι εκείνη του ανταπέδωσε το χαμόγελό του με ευγνωμοσύνη. Έπειτα, γυρίζοντας πάλι προς τον καθηγητή, πρόσθεσε: «Αλλά τα πιο σημαντικά πράγματα που μάθαιναν ήταν οι καλοί τρόποι και η ευγένεια. Είμαι σίγουρος πως αυτά θα τα γράφει το βιβλίο σας».

Οι μαθητές χαμογελούσαν πλατιά. Το πρόσωπο του καθηγητή είχε κατακοκκινίσει και μιλούσε γρήγορα και μπερδεμένα. Ο Στέφαν συνέχισε να τον καρφώνει με τα μάτια του. Ένα λεπτό αργότερα ο καθηγητής χαμήλωσε το βλέμμα του.

Το κουδούνι χτύπησε.

Ο Στέφαν φόρεσε γρήγορα τα γυαλιά του και μάζεψε τα βιβλία του. Είχε ήδη τραβήξει επάνω του την προσοχή περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε· και δεν ήθελε να αναγκαστεί να ξανακοιτάξει το ξανθό κορίτσι. Επιπλέον, έπρεπε να βγει έξω γρήγορα. Στις φλέβες του ένιωθε τη γνωστή καούρα.

Καθώς έφθανε στην πόρτα, κάποιος του φώναξε: «Ει! Αλήθεια έπαιζαν τότε ποδόσφαιρο;»

Δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει πλατιά πάνω από τον ώμο του. «Ναι! Μερικές φορές, μάλιστα, με τα κομμένα κεφάλια των αιχμαλώτων πολέμου!»

Η Έλενα τον κοίταζε καθώς απομακρυνόταν. Την απέφευγε σκόπιμα. Την είχε περιφρονήσει επίτηδες, και μάλιστα μπροστά στην Κάρολιν, που παρακολουθούσε σαν γεράκι. Τα μάτια της βούρκωσαν και άρχισαν να την καίνε, αλλά εκείνη τη στιγμή μόνο μια σκέψη έκαιγε το μυαλό της.

Θα τον κέρδιζε, ακόμη κι αν αυτό τη σκότωνε. Ακόμη κι αν αυτό σκότωνε και τους δύο, θα τον κέρδιζε!

3

Το πρώτο φως της αυγής έβαφε ροζ, με σποραδικές ανοιχτοπράσινες ανταύγειες τον νυχτερινό ουρανό. Ο Στέφαν κοίταζε τον ουρανό από το παράθυρο του δωματίου του στην πανσιόν. Το είχε νοικιάσει για τη σοφίτα του, κυρίως δε για το άνοιγμα που έβγαζε στη σκεπή του σπιτιού της χήρας, ακριβώς από πάνω. Αυτός ο φεγγίτης ήταν τώρα ανοιχτός, και ένας ψυχρός και υγρός αέρας κατέβαινε από τη σκάλα που οδηγούσε στη στέγη. Ο Στέφαν ήταν ντυμένος. Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου.

Μόλις είχε γυρίσει από το δάσος — στο πλάι της μπότας του ήταν κολλημένα μικρά υγρά φυλλαράκια. Τα σκούπισε προσεκτικά. Δεν του είχαν διαφύγει τα σχόλια των μαθητών κατά την προηγούμενη μέρα. Ήξερε ότι είχαν ξαφνιαστεί με τα ρούχα του. Πάντα ντυνόταν όσο καλύτερα μπορούσε — όχι μόνο από απλή ματαιοδοξία, αλλά κι επειδή έτσι ήταν το σωστό. Ο δάσκαλός του το έλεγε συχνά: *«Ένας αριστοκράτης πρέπει να ντύνεται όπως αρμόζει στη θέση του. Αν δεν το κάνει, δείχνει περιφρόνηση για τους άλλους»*. Όλοι έχουν μια θέση στον κόσμο. Η δική του θέση ήταν κάποτε ανάμεσα στους αριστοκράτες. Κάποτε...

Μα γιατί σκεφτόταν διαρκώς αυτά τα πράγματα; Έπρεπε, φυσικά, να το είχε φανταστεί ότι, παίζοντας το ρόλο του μαθητή, θα ξαναθυμόταν τις δικές του σχολικές μέρες. Τώρα οι αναμνήσεις τον κατέκλυζαν, σαν να ξεφύλλιζε γρήγορα τις σελίδες ενός ημερολογίου και το βλέμμα του έπεφτε σε διάφορα που ήταν γραμμένα εδώ κι εκεί. Μια ανάμνηση

αναβόσβηνε τώρα πολύ έντονα μπρος στα μάτια του: το πρόσωπο του πατέρα του όταν ο Ντέιμον του ανακοίνωσε ότι δε θα φοιτούσε πια στο πανεπιστήμιο. Αυτό δε θα το ξεχνούσε ποτέ. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ τόσο θυμωμένο τον πατέρα του...

«Τι εννοείς ότι δε θα ξαναγυρίσεις;» Ο Γκιουζέπε ήταν συνήθως ευγενικός, αλλά οξύθυμος· και ο μεγαλύτερος γιος του τον έβγαζε από τα ρούχα του, του έβγαζε τα βίαια στοιχεία του χαρακτήρα του.

Αυτός ο γιος στεκόταν απέναντί του και σκούπιζε απαλά τα χείλη του μ' ένα βαθυκίτρινο, μεταξωτό μαντίλι. «Πίστευα ότι ακόμη κι εσύ, πατέρα, θα μπορούσες να καταλάβεις μια τόσο απλή φράση. Να σ' την επαναλάβω στα λατινικά;»

«Ντέιμον...» είπε μαγκωμένος ο Στέφαν, αηδιασμένος με αυτή την αλαζονική έλλειψη σεβασμού. Αλλά ο πατέρας του τον διέκοψε.

«Μου λες ότι εγώ, ο Γκιουζέπε, ο Κόμης ντι Σαλβατόρε, θα πρέπει να αντιμετωπίσω τους φίλους μου ξέροντας ότι ο γιος μου είναι ένας αχαιΐρευτος; Ένας ανεπρόκοπος; Ένας αργόσχολος που δε θα χρησιμεύσει σε τίποτε στη Φλωρεντία;» Οι υπηρέτες απομακρύνονταν σιγά σιγά καθώς φούρτωνε η οργή του Γκιουζέπε.

Ο Ντέιμον ούτε καν πετάρισε τα βλέφαρά του. «Προφανώς — αν μπορείς να αποκαλείς φίλους σου αυτούς που σε καλοπιάνουν ελπίζοντας να τους δανείσεις χρήματα».

«Βδελυρό παράσιτο!» ούρλιαξε ο Γκιουζέπε καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του. «Δεν είναι ήδη αρκετά κακό που όταν ήσουν στο σχολείο σπατάλησες το χρόνο σου και τα λεφτά μου; Ω ναι, τα ξέρω όλα για τις χαρτοπαιξίες, τις έφιππες μονομαχίες και τις γυναίκες. Και ξέρω ότι αν δεν είχες το γραμματέα σου και τους δασκάλους σου θα είχες αποτύχει σε όλα τα μαθήματα. Αλλά τώρα εννοείς να με ντροπιάσεις εντελώς. Και γιατί; Γιατί;» Με μια απότομη κί-

νηση, η μεγάλη παλάμη του άρπαξε τον Ντέιμον από το σαγόνι. «Για να ξαναγυρίσεις στα γνωστά λημέρια και στα γιουρούσια σου;»

Ο Στέφαν έπρεπε να το αναγνωρίσει στον αδελφό του — ο Ντέιμον δε δειλίασε. Στεκόταν εκεί — σχεδόν νωχελικά, παρ' ότι ο πατέρας του τον έσφιγγε —, πέρα για πέρα αριστοκράτης, από τον κομψά ανεπιτήδευτο μπερέ πάνω στα σκούρα μαλλιά του μέχρι τον γαρνιρισμένο με ερμίνα μανδύα του και μέχρι τα μαλακά δερμάτινα παπούτσια του. Η γραμμή στο πάνω χείλος του έδειχνε ξεκάθαρη υπεροψία.

Το παρατράβηξες αυτή τη φορά, σκέφτηκε ο Στέφαν παρακολουθώντας τους δύο άνδρες που διασταύρωναν τα βλέμματά τους. Αυτή τη φορά δε θα βοηθήσει η γοητεία σου να τα καταφέρεις να ξεγλιστρήσεις.

Αλλά τότε ακριβώς ακούστηκαν ανάλαφρα βήματα στο κατώφλι του αναγνωστηρίου. Γυρίζοντας, ο Στέφαν θαμπώθηκε από τα σε χρώμα λαζουρίτη μάτια που πλαισιώνονταν από μακριές χρυσαφένιες βλεφαρίδες. Ήταν η Κατερίνε. Ο πατέρας της, ο βαρόνος φον Σβάρτσιλντ, την είχε πάρει από τις ψυχρές εκτάσεις των Γερμανών ηγεμόνων και την είχε φέρει στην ύπαιθρο της Ιταλίας, ελπίζοντας έτσι να αναρρώσει από μια παρατεταμένη ασθένεια. Από τη μέρα που έφτασε, τα πάντα είχαν αλλάξει για τον Στέφαν.

«Με συγχωρείτε... Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω». Η φωνή της ήταν απαλή και κρυστάλλινη. Έκανε μια ανεπαίσθητη κίνηση, σαν να ήθελε να φύγει.

«Όχι! μη φεύγεις. Μείνε...» είπε γρήγορα ο Στέφαν. Ήθελε να πει περισσότερα, να της πιάσει το χέρι... αλλά δεν τόλμησε — όχι μπροστά στον πατέρα του. Κι έμεινε να κοιτάζει εκστασιασμένος αυτά τα μπλε σαν πετράδια μάτια που κοίταζαν τα δικά του.

«Ναι! μείνε...» είπε και ο Γκιουζέπε· και ο Στέφαν είδε ότι είχε μαλακώσει η βίαιη έκφραση του πατέρα του και είχε αφήσει τον Ντέιμον. Προχώρησε μπροστά τακτοποιώντας τις βαριές πτυχώσεις της μακριάς, γαρνιρισμένης με γούνα

κάπας του. «Ο πατέρας σου γυρίζει σήμερα από τις δουλειές του στην πόλη και θα χαρεί πολύ που θα σε δει. Αλλά τα μάγουλά σου είναι χλωμά, μικρή μου Κατερίνε. Δεν είσαι πάλι άρρωστη, έτσι;»

«Το ξέρετε ότι είμαι πάντα χλωμή, κύριε. Δε χρησιμοποιώ ρουζ, όπως τα θαρρετά κορίτσια της Ιταλίας».

«Δεν το χρειάζεσαι», είπε ο Στέφαν πριν προλάβει να συγκρατήσει τον εαυτό του· και η Κατερίνε του χαμογέλασε. Ήταν τόσο όμορφη! Το στήθος του άρχισε να τον πονάει.

Ο πατέρας του συνέχισε. «Και δε σε βλέπω πολύ κατά τη διάρκεια της ημέρας. Σπάνια μας δίνεις τη χαρά της συντροφιάς σου μέχρι το σούρουπο».

«Έχω τις σπουδές και τις προσευχές μου στο διαμέρισμά μου, κύριε», είπε η Κατερίνε σιγανά· και χαμήλωσε τις βλεφαρίδες της. Ο Στέφαν ήξερε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια, αλλά δεν είπε τίποτε — δε θα πρόδιδε ποτέ το μυστικό της Κατερίνε. Εκείνη σήκωσε το βλέμμα της και ξανακοίταξε τον πατέρα του. «Αλλά τώρα είμαι εδώ, κύριε».

«Ναι... αυτό είναι αλήθεια. Και πρέπει να φροντίσω να έχουμε σήμερα ένα πολύ εκλεκτό γεύμα για την επιστροφή του πατέρα σου. Ντέιμον... θα μιλήσουμε αργότερα». Καθώς ο Γκιουζέπε έβγαине έξω με μεγάλες δρασκελιές γνέφοντας σ' έναν υπηρέτη, ο Στέφαν στράφηκε καταχαρούμενος προς την Κατερίνε. Σπάνια μιλούσαν ο ένας στον άλλο χωρίς να είναι παρόντες είτε ο πατέρας του είτε η Γκούντρν, η ανέκφραστη Γερμανίδα καμαριέρα της.

Αυτό όμως που είδε ο Στέφαν ήταν σαν γροθιά στο στομάχι του. Η Κατερίνε χαμογελούσε — μ' εκείνο το μικρό, κρυφό χαμόγελο που φορούσε συχνά όταν βρισκόταν μαζί του — αλλά δεν κοίταζε εκείνον. Κοίταζε τον Ντέιμον.

Εκείνη τη στιγμή ο Στέφαν μίσησε τον αδελφό του. Μίσησε τη μελαχρινή ομορφιά του, τη χάρη και τον αισθησιασμό του Ντέιμον που τραβούσαν τις γυναίκες κοντά του όπως τραβούν οι φλόγες τις πεταλουδίτσες. Εκείνη τη στιγμή ήθελε να χτυπήσει τον Ντέιμον, να συντρίψει αυτή την ομορ-

φιά. Αλλά κοίταζε εκστασιασμένος την Κατερίνε που πλησίαζε αργά, βήμα βήμα τον αδελφό του, με το χρυσαφένιο μποκάρ φόρεμά της να θροϊίζει πάνω στα πλακάκια του δαπέδου.

Αδιαφορώντας για τον Στέφαν, ο Ντέιμον άπλωσε το χέρι του στην Κατερίνε και της χαμογέλασε μ' ένα σκληρό, θριαμβευτικό χαμόγελο...

Ο Στέφαν απομακρύνθηκε απότομα από το παράθυρο.

Γιατί έξυνη παλιές πληγές; Τράβηξε τη λεπτή χρυσή αλυσίδα που φορούσε κάτω από την μπλουζα του. Με τον αντίχειρα και το δείκτη του χάιδεψε το δαχτυλίδι που κρεμόταν και μετά το σήκωσε προς το φως.

Το μικρό στολίδι ήταν υπέροχα σμιλεμένο σε χρυσό — οι πέντε αιώνες που είχαν περάσει δεν είχαν θαμπώσει τη λάμψη του — με ένα λαζουρίτη στο μέγεθος του μικρού του νυχιού. Ο Στέφαν τον κοίταξε. Μετά κοίταξε το βαρύ ασημένιο δαχτυλίδι στο δικό του χέρι, που το κοσμούσε επίσης λαζουρίτης. Στο στήθος του ένιωσε το γνωστό σφίξιμο.

Δεν μπορούσε να ξεχάσει το παρελθόν — δεν ήθελε κιόλας. Παρά τα όσα είχαν συμβεί, η ανάμνηση της Κατερίνε του ήταν πολύτιμη. Υπήρχε όμως μια ανάμνηση που πραγματικά δεν έπρεπε να σκαλίζει, μια σελίδα του ημερολογίου που δεν έπρεπε να γυρίσει. Αν χρειαζόταν να ξαναζήσει εκείνο τον τρόπο, εκείνη τη φρίκη, θα τρελαινόταν. Όπως είχε τρελαθεί εκείνη τη μέρα, εκείνη την τελευταία μέρα, όταν είχε δει κατάματα τη δική του καταδίκη...

Ο Στέφαν ακούμπησε το μέτωπό του πάνω στο ψυχρό τζάμι του παραθύρου. Ο δάσκαλός του έλεγε και κάτι άλλο: «Αυτός που είναι σατανικός δε θα βρει ποτέ γαλήνη. Μπορεί να θριαμβεύσει, αλλά δε θα βρει ποτέ γαλήνη».

Γιατί είχε έρθει στο Φελς Τσερτς;

Είχε ελπίσει ότι εδώ θα έβρισκε γαλήνη, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Δε θα τον αποδέχονταν ποτέ... Ποτέ δε θα μπο-

ρούσε να ξαποστάσει. Γιατί ήταν σατανικός. Κι αυτό που ήταν δεν μπορούσε να το αλλάξει.

Εκείνο το πρωί η Έλενα είχε ξυπνήσει πιο νωρίς απ' ό,τι συνήθως. Άκουγε τη θεία Τζούντιθ να περιφέρεται άσκοπα στο δωμάτιό της ενώ ετοιμαζόταν να κάνει ντους. Η Μάργκαρετ κοιμόταν ακόμη βαθιά, κουλουριασμένη στο κρεβάτι της σαν ποντικάκι. Η Έλενα προσπέρασε αθόρυβα τη μισάνοιχτη πόρτα της μικρότερης αδελφής της και κατέβηκε στο χολ της εισόδου για να φύγει.

Η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή εκείνη την ώρα και στην κυδωνιά κάθονταν, ως συνήθως, μόνο καρακάξες και σπουργίτια. Η Έλενα, που είχε πέσει για ύπνο με δυνατό πονοκέφαλο, σήκωσε το πρόσωπό της προς τον καθαρό μπλε ουρανό και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Ένωθε πολύ καλύτερα απ' ό,τι χθες. Είχε υποσχεθεί στον Ματ να τον συναντήσει πριν από το σχολείο. Δεν ανυπομονούσε να τον δει... αλλά σίγουρα όλα θα πήγαιναν καλά.

Ο Ματ έμενε μόνο δυο δρόμους μακριά από το σχολείο. Ζούσε σ' ένα απλό ξύλινο σπίτι, όπως ήταν όλα τα άλλα σπίτια σ' εκείνο το δρόμο. Το μόνο που το έκανε να ξεχωρίζει ήταν ίσως η αιώρα στη βεράντα – ήταν λίγο πιο κουρελιασμένη – και η μπογιά στους τοίχους – ήταν λίγο πιο ξεφτισμένη. Ο Ματ στεκόταν ήδη μπροστά στο σπίτι του. Βλέποντάς τον, η Έλενα ένωσε την καρδιά της για μια στιγμή να χτυπάει πιο γρήγορα, όπως παλιότερα.

Ήταν πράγματι όμορφος, αυτό ήταν σίγουρο. Όχι με τον εκθαμβωτικό – ενοχλητικό ίσως – τρόπο που ήταν όμορφοι κάποιοι άνθρωποι, αλλά με το στιλ των Αμερικανών. Ο Ματ Χάνικατ ήταν εκατό τοις εκατό Αμερικανός. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν κοντοκουρεμένα για την ποδοσφαιρική σεζόν και το δέρμα του ηλιοκαμένο επειδή δούλευε στην ύπαιθρο, στο αγρόκτημα του παππού και της γιαγιάς του. Το γαλάζιο βλέμμα του ήταν άδολο και ευθύ – μόνο τούτη τη στιγμή, καθώς άνοιγε τα μπράτσα του για να την πάρει απαλά στην αγκαλιά του, ήταν λιγάκι θλιμμένο.

«Θέλεις να έλθεις μέσα;»

«Όχι. Ας περπατήσουμε καλύτερα», είπε η Έλενα. Προχώρησαν δίπλα δίπλα χωρίς να αγγίζονται. Σφεντάμια και σκούρες καρυδιές υψώνονταν κατά μήκος αυτού του δρόμου. Η ατμόσφαιρα διατηρούσε ακόμη τη σιγαλιά του πρωινού. Η Έλενα κοιτούσε τα πόδια της καθώς βάδιζε πάνω στο υγρό πεζοδρόμιο. Ξαφνικά, ένιωθε αβεβαιότητα. Τελικά, δεν ήξερε πώς να αρχίσει.

«Δε μου έχεις πει ακόμη για τη Γαλλία...» της είπε εκείνος.

«Ήταν καταπληκτικά!» απάντησε με προσπονητό ενθουσιασμό η Έλενα. Του έριξε μια πλάγια ματιά. Κοιτούσε κι αυτός το πεζοδρόμιο. «Τα πάντα στη Γαλλία ήταν καταπληκτικά», συνέχισε, προσπαθώντας να ακούγεται κάπως ενθουσιώδης. «Οι άνθρωποι, το φαγητό, τα πάντα. Ήταν πράγματι...» Η φωνή της έσβησε και γέλασε νευρικά.

«Ναι... ξέρω. Καταπληκτικά», τελείωσε εκείνος την πρότασή της. Σταμάτησε και στάθηκε κοιτάζοντας τα φθαρμένα αθλητικά παπούτσια του. Η Έλενα πρόσεξε ότι ήταν τα περσινά του. Η οικογένεια του Ματ μόλις και μετά βίας τα έβγαζε πέρα — ίσως δεν μπορούσε να πάρει καινούργια παπούτσια. Σήκωσε το βλέμμα της και είδε εκείνα τα σοβαρά μπλε μάτια να είναι καρφωμένα στο πρόσωπό της.

«Αυτή τη στιγμή, ξέρεις, είσαι υπέροχη!» της είπε.

Η Έλενα έκανε να μιλήσει, μα δεν τα κατάφερε. Ένωσε αποθαρρυσμένη.

Εκείνος συνέχισε: «Και υποθέτω ότι έχεις κάτι να μου πεις». Τον κοίταξε κατάματα κι εκείνος χαμογέλασε — ένα στραβό, θλιμμένο χαμόγελο. Μετά ξανάνοιξε την αγκαλιά του.

«Ω Ματ...» του είπε αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά. Έκανε ένα βήμα πίσω για να βλέπει το πρόσωπό του. «Ματ, είσαι το καλύτερο παιδί που έχω συναντήσει. Δε σου αξίζω...»

«Όστε γι' αυτό με ξεφορτώνεσαι...» είπε ο Ματ καθώς άρχισαν πάλι να βαδίζουν. «Επειδή παραείμαι καλός για σένα... Έπρεπε να το είχα καταλάβει νωρίτερα».

Του έδωσε μια γροθιά στο μπράτσο. «Όχι! δεν είναι αυτός

ο λόγος. Και δε σε ξεφορτώνομαι. Θα μείνουμε φίλοι, εντάξει;»

«Ναι... σίγουρα! Ναι... οπωσδήποτε!»

«Γιατί αυτό κατάλαβα ότι είμαστε». Σταμάτησε και ξανασήκωσε το βλέμμα της για να τον κοιτάξει. «Καλοί φίλοι. Ειλικρινά τώρα, Ματ, στην πραγματικότητα έτσι δε νιώθεις κι εσύ για μένα;»

Την κοίταξε, και μετά στριφογύρισε το βλέμμα του προς τον ουρανό. «Μπορώ να μην το επιβεβαιώσω αυτό;» τη ρώτησε. Καθώς το πρόσωπο της Έλενας συννέφιασε, εκείνος πρόσθεσε: «Έχει καμιά σχέση αυτό μ' εκείνο τον καινούργιο τύπο;»

«Όχι...» είπε η Έλενα κομπιάζοντας ελαφρά. Μετά πρόσθεσε γρήγορα: «Ούτε που τον έχω συναντήσει ακόμη. Δεν τον ξέρω καν...»

«Αλλά θα ήθελες... Όχι, μη μου πεις καλύτερα». Την αγκάλιασε με το μπράτσο του και τη γύρισε απαλά. «Έλα, πάμε στο σχολείο. Αν έχουμε χρόνο, θα σου πάρω ντόνατ».

Καθώς περπατούσαν κάτω από τη μεγάλη καρυδιά, ένιωσαν ότι κάτι κρύφτηκε στα κλαδιά της. Ο Ματ σφύριξε και της έδειξε με το χέρι του. «Κοίτα! Δεν έχω ξαναδεί μεγαλύτερο κοράκι!»

Η Έλενα ακολούθησε με το βλέμμα της την πορεία που διέγραψε το χέρι του φίλου της, αλλά το κοράκι είχε ήδη φύγει.

Το σχολείο εκείνη τη μέρα ήταν απλώς ένα βολικό μέρος για να ξανασκεφτεί η Έλενα το σχέδιό της.

Είχε ξυπνήσει το πρωί ξέροντας ακριβώς τι θα έκανε. Είχε μαζέψει όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούσε για τον Στέφαν Σαλβατόρε, κάτι που δεν ήταν δύσκολο, αφού όλοι στο Ρόμπερτ Ε. Λι μιλούσαν γι' αυτόν.

Όλοι το ήξεραν ότι την προηγούμενη μέρα είχε κάποιου είδους καβγά με τη γραμματέα της ρεσεψιόν. Τώρα τον είχαν φωνάξει στο γραφείο του διευθυντή για ένα θέμα σχετικό με τα χαρτιά του. Τελικά, ο διευθυντής τον ξανάστειλε στην τά-

ξη του, αφού, σύμφωνα με τις φήμες, έκανε πρώτα μια υπεραστική κλήση κι όλα τώρα έμοιαζαν να έχουν τακτοποιηθεί. Επισήμως, τουλάχιστον.

Όταν η Έλενα έφτασε στο μάθημα της Ευρωπαϊκής Ιστορίας εκείνο το μεσημέρι, την υποδέχτηκε ένα σιγανό σφύριγμα στο διάδρομο. Ήταν ο Ντικ Κάρτερ και ο Τάιλερ Σμόλγουντ που χαζολογούσαν εκεί έξω. Ένα δίδυμο αρχικόπανων, σκέφτηκε, αγνοώντας το σφύριγμα και το επίμονο βλέμμα τους. Επειδή ήταν κεντρικοί αμυντικοί στην ποδοσφαιρική ομάδα του λυκείου, πίστευαν ότι αυτό τους έκανε ακαταμάχητους. Τους είχε στο νου της όσο χασομερούσε κι εκείνη στο διάδρομο, ανανεώνοντας το κραγιόν της και πασπατεύοντας την πουδριέρα της. Είχε δώσει στην Μπόνι ειδικές οδηγίες — το σχέδιο ήταν έτοιμο να μπει σε εφαρμογή μόλις εμφανιζόταν ο Στέφαν. Μέσα από τον καθρέφτη της πουδριέρας έβλεπε θαυμάσια το διάδρομο πίσω της.

Αλλά δεν τον είδε που ερχόταν. Βρέθηκε ξαφνικά πίσω της και, καθώς την προσπερνούσε, η Έλενα έκλεισε αστραπιαία την πουδριέρα. Υποτίθεται ότι θα τον σταματούσε, αλλά κάτι συνέβη πριν το κάνει. Ο Στέφαν κλείστηκε στον εαυτό του — κάτι πάνω του έδειχνε ξαφνικά μεγάλη επιφυλακτικότητα. Τότε ακριβώς ο Ντικ και ο Τάιλερ στήθηκαν μπροστά στο άνοιγμα της πόρτας της τάξης της Ιστορίας φράζοντας την είσοδο.

Κόπανοι παγκόσμιας κλάσης, σκέφτηκε η Έλενα. Τους αγριοκοίταξε αγανακτισμένη πάνω από τον ώμο του Στέφαν.

Απολάμβαναν το παιχνίδι ακουμπώντας τεμπέλικα στο κούφωμα της πόρτας και κάνοντας ότι δεν έβλεπαν τον Στέφαν που στεκόταν εκεί.

«Scoozi*...» Η φωνή του είχε τον ίδιο τόνο όπως και όταν μιλούσε στον καθηγητή — ήρεμη, αποστασιοποιημένη.

Ο Ντικ και ο Τάιλερ αλληλοκοιτάχτηκαν, και μετά κοίταξαν τριγύρω σαν να άκουγαν αόρατες φωνές.

* Συγγνώμη. (Σ.τ.Μ.)

«Scoozι;» είπε ο Τάιλερ τραγουδιστά. «Scoozι me; Me scoozι; Τζακούζι;» Έβαλαν κι οι δυο τα γέλια.

Η Έλενα είδε τους μυς του κορμιού του Στέφαν να διαγράφονται κάτω από το βαμβακερό μπλουζάκι που φορούσε. Αυτό ήταν εντελώς άνισο. Ήταν και οι δυο τους πιο ψηλοί από εκείνον – ο Τάιλερ μάλιστα ήταν περίπου δύο φορές φαρδύτερος.

«Υπάρχει κανένα πρόβλημα εδώ;» Η Έλενα ξαφνιάστηκε τόσο με τη φωνή πίσω της, όσο και τα αγόρια. Γύρισε και είδε τον Ματ. Τα γαλάζια μάτια του είχαν σκληρύνει.

Η Έλενα δάγκωσε χαμογελώντας τα χείλη της καθώς ο Τάιλερ και ο Ντικ, χολωμένοι, παραμέριζαν αργά. Ο καλός, παλιός Ματ, σκέφτηκε. Αλλά τώρα ο καλός, παλιός Ματ έμπαινε στην τάξη βαδίζοντας δίπλα στον Στέφαν, κι εκείνη είχε μείνει να τους ακολουθεί με τα μάτια της καρφωμένα πάνω στις δυο πλάτες με τα βαμβακερά μπλουζάκια. Όταν κάθισαν, γλίστρησε στο θρανίο πίσω από τον Στέφαν, απ' όπου μπορούσε να τον κοιτάζει χωρίς να τη βλέπει εκείνος. Το σχέδιό της έπρεπε να περιμένει για μετά το μάθημα.

Ο Ματ κουδούνιζε τα κέρματα μέσα στην τσέπη του, που σήμαινε ότι ήθελε να πει κάτι.

«Εεε... γεια...» άρχισε τελικά, κάπως αμήχανα. «Αυτοί οι τύποι, ξέρεις...»

Ο Στέφαν γέλασε με πίκρα. «Ποιος είμαι εγώ για να κρίνω;» Η Έλενα δεν είχε ξανακούσει μια τόσο συναισθηματικά φορτισμένη φωνή – ούτε τότε που είχε μιλήσει στον κύριο Τένερ. Αυτό το συναίσθημα ήταν ξεκάθαρη δυστυχία. «Άλλωστε, γιατί να με καλοδεχτούν εδώ πέρα;» είπε στο τέλος, σαν να μιλούσε σχεδόν στον εαυτό του.

«Και γιατί όχι;» είπε ο Ματ καρφώνοντας τα μάτια του στον Στέφαν – το σαγόνι του είχε γίνει τώρα τετράγωνο από την αποφασιστικότητα. «Άκου», είπε. «Χθες μιλήσες για ποδόσφαιρο. Λοιπόν, ο εξαιρετικά ταλαντούχος κάτσερ μας έπαθε ρήξη συνδέσμου χθες το απόγευμα και χρειαζόμαστε

αντικαταστάτη. Τα δοκιμαστικά είναι σήμερα το απόγευμα. Τι λες;»

«Εγώ;» Ο Στέφαν ακούστηκε ξαφνιασμένος. «Α! δεν ξέρω αν θα μπορούσα».

«Μπορείς να τρέχεις;»

«Αν μπορώ;» Ο Στέφαν μισογύρισε προς τον Ματ και η Έλενα είδε μια υποψία χαμόγελου στα χείλη του. «Ναι».

«Μπορείς να πιάνεις;»

«Ναι».

«Αυτά είναι τα μόνα που πρέπει να κάνει ένας κάτσερ. Εγώ είμαι κουόρτερ μπακ. Αν μπορείς να πιάνεις την μπάλα που θα σου πετάω και να τρέχεις κρατώντας τη, τότε μπορείς να παίξεις».

«Μάλιστα!» Ο Στέφαν σχεδόν χαμογελούσε· και, παρόλο που το στόμα του Ματ έμενε σοβαρό, τα γαλάζια μάτια του έλαμπαν από χαρά. Ξαφνιασμένη με τον εαυτό της, η Έλενα συνειδητοποίησε ότι ζήλευε. Υπήρχε μια ζεστασιά ανάμεσα στα δυο αγόρια από την οποία εκείνη ένιωθε εντελώς αποκλεισμένη.

Την επόμενη στιγμή, όμως, το χαμόγελο του Στέφαν εξαφανίστηκε και ακούστηκε να λέει αποστασιοποιημένα! «Σ' ευχαριστώ... αλλά όχι. Έχω άλλες υποχρεώσεις».

Τότε έφτασαν η Μπόνι και η Κάρολιν.

Άρχισε το μάθημα.

Σε όλη τη διάρκεια της διάλεξης του Τένερ για την Ευρώπη, η Έλενα έλεγε ξανά και ξανά μέσα της: «Γεια. Είμαι η Έλενα Γκίλμπερτ. Είμαι στην Επιτροπή Υποδοχής των Τελειοφοίτων και μου ανέθεσαν να σου δείξω το σχολείο. Δε θα ήθελες τώρα να με βάλεις σε μπελάδες εμποδίζοντάς με να κάνω τη δουλειά μου, έτσι;» Αυτό το τελευταίο θα το έλεγε με ορθάνοιχτα, θλιμμένα μάτια — αλλά μόνο αν εκείνος έμοιαζε διατεθειμένος να προσπαθήσει να το αποφύγει. Μάλιστα, μια τέτοια στάση θα ήταν σίγουρη απόδειξη ότι επρόκειτο για βλάκα με πατέντα, κατάλληλο μόνο για κοριτσόπουλα που χρειάζονταν κάποιον να τις σώζει.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος, το κορίτσι από δεξιά τής έδωσε ένα σημείωμα. Η Έλενα αναγνώρισε τα στρογγυλά, παιδικά γράμματα της Μπόνι. Έγραφε: «Κράτησα μακριά την Κ. όσο περισσότερο μπορούσα. Τι συνέβη; Δούλεψε;»

Η Έλενα σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε την Μπόνι, που, από την πρώτη σειρά όπου καθόταν, είχε στρίψει και την κοίταζε. Η Έλενα της έδειξε το σημείωμα και κούνησε αρνητικά το κεφάλι της, λέγοντάς της με τα χείλη της: «Μετά το μάθημα».

Ένας αιώνας τής φάνηκε μέχρι να τους δώσει ο Τένερ μερικές τελευταίες οδηγίες για τις προφορικές παρουσιάσεις και να τους αφήσει ελεύθερους. Όλοι τότε τινάχτηκαν όρθιοι. Εμπρός λοιπόν, σκέφτηκε η Έλενα· και με την καρδιά της να βροντοχτυπάει στάθηκε μπροστά στον Στέφαν, μπλοκάροντας το διάδρομο για να μην μπορεί να την αποφύγει.

Όπως ακριβώς ο Ντικ και ο Τάιλερ, σκέφτηκε, νιώθοντας μια ακατανίκητη παρόρμηση να βάλει τα γέλια. Σήκωσε το βλέμμα της και τα μάτια της βρέθηκαν στο ύψος ακριβώς των χειλιών του.

Το μυαλό της άδειασε. Τι υποτίθεται ότι έπρεπε να πει; Άνοιξε το στόμα της και τα λόγια που είχε προετοιμάσει ξεχύθηκαν άτσαλα. «Γεια. Είμαι η Έλενα Γκίλμπερτ. Είμαι στην Επιτροπή Υποδοχής των Τελειοφοίτων και μου ανέθεσαν...»

«Συγγνώμη, δεν έχω χρόνο». Για μια στιγμή τής φάνηκε απίστευτο που την είχε διακόψει, που δε θα της έδινε καν την ευκαιρία να τελειώσει αυτό που ήθελε να πει. Εκείνη, παρά ταύτα, συνέχισε το λογύδιό της.

«...να σου δείξω το σχολείο».

«Συγγνώμη, δεν μπορώ. Πρέπει να... να πάω στα δοκιμαστικά του ποδοσφαίρου». Ο Στέφαν γύρισε προς τον Ματ, που στεκόταν εκεί δίπλα κι έδειχνε κατάπληκτος. «Είπες ότι θα γίνουν ακριβώς μετά το σχολείο, έτσι;»

«Ναι», είπε αργά ο Ματ. «Αλλά...»

«Καλύτερα τότε να πάω. Μπορείς, σε παρακαλώ, να μου δείξεις πού γίνονται;»

Ο Ματ κοίταξε σαν χαμένος την Έλενα. Μετά ανασήκωσε τους ώμους του. «Ναι... φυσικά. Έλα». Φεύγοντας, έριξε μια ματιά προς τα πίσω. Ο Στέφαν όχι.

Η Έλενα βρέθηκε μπροστά σ' έναν κύκλο αδιάκριτων παρατηρητών, συμπεριλαμβανομένης της Κάρολιν, η οποία χαμογελούσε με απροκάλυπτη κακεντρέχεια. Η Έλενα ένιωσε ένα μούδιασμα στο κορμί της κι έναν κόμπο στο λαιμό της. Δεν μπορούσε να σταθεί εδώ ούτε ένα δευτερόλεπτο ακόμη. Γύρισε και βγήκε από την τάξη όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

ΕΝΑ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

Έλενα: το χρυσό κορίτσι, η αρχηγός, η μοναδική που μπορεί να έχει όποιο αγόρι θελήσει.

Στέφαν: μελαγχολικός και μυστηριώδης, φαίνεται να είναι ο μόνος που μπορεί να αντισταθεί στην Έλενα, ακόμη κι όταν προσπαθεί να την προστατεύσει από τα τρομακτικά γεγονότα που στοιχειώνουν το παρελθόν του.

Ντέιμον: σέξι και επικίνδυνος, ζει για να εκδικηθεί τον Στέφαν, τον αδελφό του που τον πρόδωσε. Αποφασισμένος να κάνει την Έλενα δική του, δε θα διστάσει να σκοτώσει οποιονδήποτε μπει στο δρόμο του.

Στην Ιταλία της Αναγέννησης, δυο αδέρφια ερωτεύονται μια νεαρή βρικόλακα που δίνει και στους δύο το αίμα της. Τυφλωμένα από τη ζήλια, αλληλοσκοτώνονται, για να ξαναγεννηθούν στο σήμερα ως λυκάνθρωποι, ερωτευμένοι και πάλι με την ίδια γυναίκα.

**Το πρώτο συγκλονιστικό βιβλίο
της σειράς έρωτα και τρόμου
VAMPIRE DIARIES θα σας καθηλώσει.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 600 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-689-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΤΑΤ.: 00097

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ